

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

بهرام رحمانی
۰۴ جولای ۲۰۲۱

برای نخستین بار در تاریخ سویدن پارلمان دولت را ساقط کرد!

روز دوشنبه ۲۸ جون ۲۰۲۱ ریکسداگ (پارلمان) سویدن در اقدامی که برای نخستین بار در تاریخ این کشور رخ می‌دهد به دولت «استفان لوفن» نخست وزیر سوسیال دموکرات این کشور رای عدم اعتماد داد و آن را ساقط کرد. حزب چپ یکی از احزاب پارلمانی که ۲۷ عضو در مجلس سویدن دارد خواستار برگزاری جلسه رای اعتماد به لوفن شده بود.

حزب چپ سویدن که تاکنون به طور مداوم حامی دولت بود، در اعتراض به طرح آزاد سازی اجاره‌های تنظیم شده از قصد خود برای رای عدم اعتماد داد.

نوشین دادگستر رهبر حزب چپ پیش‌تر در یک نشست خبری ضرب‌الاجل این حزب را اعلام کرد که به نخست‌وزیر استفان لوفن، بیش از این اعتماد ندارد و در پارلمان طرح سلب اعتماد از نخست وزیر را مطرح خواهد کرد.

پیش از این حزب چپ تهدید کرده بود که اگر دولت در ظرف ۴۸ ساعت به خواسته‌های این حزب رسیدگی نکند دولت را ساقط خواهد کرد.

نوشین دادگستر دو گزینه در برابر دولت گذاشته بود: نخست این‌که به پیشنهادهای تغییر قانون در زمینه میزان اجاره مسکن عمل نکند و گزینه دوم این‌که دولت مذاکرات جدیدی را که در آن اتحادیه مستأجران نیز شامل باشد آغاز کند. نوشین دادگستر، همچنین اعلام کرد که تلاش کرده است در مورد پیشنهاد مرتبط با میزان اجاره‌های مسکن با احزاب سوسیال دموکرات و سنتر گفت‌وگو کند اما این دو حزب از بحث در این مورد خودداری کرده‌اند.

در کنگره حزب چپ که در اوایل نوامبر ۲۰۲۰ در وستروس برگزار شد، «نوشین دادگستر» ۳۵ ساله به عنوان رهبر جدید این حزب انتخاب شد. نوشی دادگستر از سال ۲۰۱۴ به این سو در پارلمان کشور نماینده حزب چپ بود. اکنون سمت رهبری این حزب را به عهده دارد.

نوشین دادگستر ایرانی‌تبار است و در سال ۱۹۸۵ در کمپ پناجویی در اسکونه متولد شد و بعد از چند سال زندگی در این منطقه به یوتبوری نقل مکان کرد. تحصیلات عالی نوشی دادگستر در رشته حقوق است. اکنون ساکن استکهلم است.

سرانجام در جلسه روز دوشنبه پارلمان، ۱۸۱ نفر از اعضای مجلس سویدن به لوفن رای منفی دادند و ۱۰۹ نماینده با عدم اعتماد مخالفت کردند و ۵۱ نماینده نیز از رای دادن امتناع کردند. چهار حزب سویدنی به عدم اعتماد به دولت و نخست وزیر این کشور رای دادند.

در این بحبوحه، حزب نژادپرست دموکرات‌های سویدن، طرح استیضاح را مطرح کرد. لوفن از سال ۲۰۱۴ قدرت را در سویدن در دست دارد. وی اکنون با سه گزینه استعفا، هدایت یک دولت ضعیف و یا برگزاری انتخابات زودهنگام روبرو بود و یک هفته فرصت داشت. وی سرانجام از سمت خود استعفاء داد. لوفن بعد از رای عدم اعتماد پارلمان سویدن، در اظهاراتی گفت: باید فکر کنیم که چه گزینه‌ای برای سویدن بهتر است.

هر چند درخواست برگزاری جلسه بررسی میزان اعتماد پارلمان به استقفا لوفن از سوی حزب چپ ارائه شده بود ولی سایر احزاب این کشور از جمله احزاب محافظه‌کار از یک سو و حزب راست افراطی دموکرات‌های سویدن از سوی دیگر به صف موافقان برگزاری این جلسه و خلع لوفن از قدرت پیوستند. لوفن به هنگام استعفایش از سمت نخست وزیری از پارلمان سویدن خواست تا به جای برگزاری انتخابات زود هنگام، برای تشکیل دولت جدید تلاش کند.

لوفن پس از مواجهه با رای عدم اعتماد پارلمان اعلام کرد که گزینه‌ای را انتخاب خواهد کرد که به نفع سویدن باشد. اکنون بعد از استعفای لوفن، اندریاس نورلین، رئیس پارلمان به طور موقت عهده‌دار سمت نخست وزیری این کشور است.

اندریاس نورلین، رئیس پارلمان سویدن با رهبران احزابی که ممکن است بتوانند دولت جدیدی را تشکیل دهند، وارد گفت‌وگو شد.

جیمی اوکیسون، رهبر حزب دموکرات‌های سویدن در واکنش به کنارگیری نخست وزیر گفته است که اقدام نخست وزیر دور از انتظار نبوده است.

مارتا ستینوی، رهبر حزب محیط زیست گفته است که امیدوار است رامحلی جدید برای بازگشت استقفا لوفن، به عنوان نخست وزیر به وجود آید.

حزب سوسیال دموکرات لوفن که با حزب سبزها در ائتلاف است، با داشتن ۱۰۰ کرسی از ۳۴۹ کرسی پارلمان همچنان بزرگترین تشکیلات را دارا است. بنابراین انتظار می‌رود که آنان مذاکرات را آغاز کنند.

پیش‌تر دولت لوفن در پی بحرانی که پس از انتخابات سال ۲۰۱۸ در سویدن ایجاد شده بود توانست پس از چهار ماه مذاکره در ژانویه ۲۰۱۹ دولت ائتلافی خود را تشکیل دهد.

اگر چه حزب ناسیونالیست دموکرات‌های سویدن که منتقد حزب سوسیال دموکرات است، درخواست رای عدم اعتماد به لوفن را ارائه داد اما این خواسته زمانی به نتیجه رسید که حزب چپ حمایت خود را از دولت پس گرفت. این اقدام حزب چپ زمانی انجام شد که دولت از قانون پیشنهادی اش برای مقابله با کمبود مسکن سخن گفت. با این حال لوفن توانسته است حزب چپ را به عنوان یک متحد بازگرداند اما گروه‌های کوچک لیبرال که پیش‌تر از دولت سوسیال دموکرات حمایت می‌کردند خواهان یک دولت راست میانه هستند.

در چنین شرایطی آندراس نورلن، رئیس پارلمان، از رهبران احزاب که احتمالاً می‌توانند دولت تشکیل دهند، سؤال خواهد کرد و در نهایت به تنهایی تصمیم می‌گیرد که کدام یک از رهبران حزب می‌توانند این گفت‌وگوها را آغاز کنند.

نهایتاً اندریاس نورلین پارلمان کشور پس از صحبت با تمام احزاب در کنفرانس خبری امروز گفت: من با تمام رهبران احزاب مشورت کردم و به این نتیجه رسیدیم که رهبر حزب مودرات اولف کریسترشون فردی است که برای تشکیل دولت جدید تلاش خواهد کرد.

اولف کریسترشون رهبر حزب مودرات سه روز فرصت دارد تا برای ایجاد دولت جدید از سوی پارلمان رای موافق جمع کند.

رئیس پارلمان اندریاس نورلن پس از آنکه رهبر حزب مودرات از تشکیل دولت دست کشید در یک نشست خبری ظاهر شد و در مورد ادامه روند تشکیل دولت توضیح داد.

نورلن گفت: استعفان لوفن را مامور کردم تا شرایط تشکیل دولتی را بررسی کند که در پارلمان قابل قبول باشد. اکنون استعفان لون تا روز دوشنبه هفته آینده فرصت دارد تا نتیجه را به رئیس پارلمان اعلام کند.

رئیس پارلمان در ادامه تصریح کرد که اگر استعفان لوفن تا زمان تعیین شده اعلام کند که آماده تشکیل دولت است، پس از ظهر همان روز او را به عنوان نخست وزیر نامزد خواهد کرد و در این زمینه در پارلمان ممکن است به روزهای چهارشنبه و یا هم پنج‌شنبه هفته آینده رای گیری شود.

اولف کریسترشون، رهبر مودرات‌ها که از سوی رئیس پارلمان، اندریاس نورلین مامور تشکیل دولت شده بود امروز در یک نشست خبری اعلام کرد که از ادامه تلاش برای تشکیل دولت دست باز می‌دارد.

اولف کریسترشون، می‌گوید: ۱۷۵ رای مخالف در برابر تشکیل دولت جدید قرار دارد، به این دلیل من ماموریت تشکیل دولت را دوباره به رئیس پارلمان واگذار کردم.

اندریاس نورلین، پیش از این گفته بود که روند تشکیل دولت این بار سریع‌تر در قیاس با سال ۲۰۱۸ که ماه‌ها طول کشید، انجام خواهد شد.

کارشناسان مسائل سیاست‌های داخلی سویدن توماس رامبری معتقد است، احزابی از اولف کریسترشون پشتیبانی می‌کنند بر روی کاغذ دارای کرسی‌های کافی در پارلمان کشور نیستند.

فریدریک فورتنباخ، تحلیل‌گر سیاسی رادیو سویدن می‌گوید که احتمال این وجود دارد که استعفان لوفن باز هم به عنوان نخست وزیر رهبری دولت را برعهده گیرد.

آخرین باری که مذاکرات ائتلاف در سویدن انجام شد، متعاقب انتخابات ۲۰۱۸ بود که پارلمان را به بن‌بست کشاند. برای تشکیل دولتی که لوفن در ژانویه ۲۰۱۹ ارائه داد، چهار ماه مذاکره انجام شد. در پارلمان کنونی طرف‌های متمایل به چپ‌میانه و بلوک راست‌میانه هر کدام حدود ۴۰ درصد آرا را دارند. اما هیچ‌یک از طرفین نمی‌خواهند با دموکرات‌های سویدن، یک حزب نژادپرست که افراطی هم تلقی می‌شود، همکاری کنند.

شل استفان لون، نخست وزیر سویال دموکرات سویدن سابقه فعالیت اتحادیه‌ای دارد. وی بیست و یکم ژوئیه سال ۱۹۵۷ در محله‌گرشتن استکهلم به دنیا آمد. پدر او خیلی زود از دنیا رفت و مادرش توانائی اداره دو فرزندش را نداشت. ده ماهه بود که خانواده‌ای در اودالن واقع در کمون سولفتنو، او را به فرزندخواندگی پذیرفتند. پدرخوانده او تورملاندر نام داشت و کارگری ساده بود و مادر خوانده‌اش نیز ایریس ملاندر بود که در خانه‌های سالمندان کار می‌کرد. با وجود تمام مسایل، خود استفان لوفن از دوران کودکی به عنوان دورانی شاد و بدون دغدغه و تشویش یاد می‌کند.

وی در مصاحبه‌ای با تلویزیون سویدن گفته است امنیت و آرامش‌خاطری که در روستای ما بود، تاثیری بزرگ بر کودکی او داشته، تمام مردم مانند یک خانواده بودند و حتی وقتی بیرون می‌رفتند، کلیدها را بدون نگرانی در بیرون خانه آویزان می‌کردند.

اشتراک و نزدیکی زیادی که میان مردم بود، امنیت خاطری بزرگ برای او به شمار می‌رفت. استفان لوفن پس از ۲۲ سال برای اولین بار با مادر واقعی‌اش دیدار کرد.

او خیلی زود به سیاست‌علاقمند شد. در اودالن، در شمال سویدن، سوسیال دموکرات‌ها و حزب سنتز بسیار محبوب بودند. استفان لون با تاثیر گرفتن از اولوف پالمه، رهبر آن دوران سوسیال‌دموکرات‌ها، شاخه جوانان حزب سوسیال دموکرات را پایه‌گذاری کرد.

استفان لوفن جوان در دبیرستان دوسال تحصیل کرد و پس از آن در هنرستان حرفه جوشکاری را فرا گرفت و سال‌ها در شهر اورن‌خونشویک یک جوشکار ساده بود. او در این سال‌ها فعالیت زیادی در سندیکا داشت و به گفته‌ی خودش، تمام زندگی خود را وقف بهتر کردن شرایط کارگران کرده است. فعالیت سندیکائی او باعث شد تا در سال ۲۰۰۵ به عنوان مدیر سندیکای فلزکاران انتخاب شود. این سندیکا یکی از مهم‌ترین سندیکاهای عضو اتحادیه سراسری کارگران سویدن، ال اوست.

در ژانویه سال ۲۰۱۲، با کنارگیری هوکان یوهولت از رهبری حزب سوسیال دموکرات، استفان لوفن به عنوان رهبر بزرگترین حزب سیاسی سویدن برگزیده شد. توماس رامبری کارشناس سیاسی رادیو سویدن در مقایسه او با رهبران سابق سوسیال دموکرات‌ها می‌گوید:

«استفان لوفن از یک طرف با رهبران بزرگی چون اولوف پالمه و تاگه ارلاندر که تحصیلاتی آکادمیک داشتند و از دوران جوانی دیپلمات و سیاستمدار بودند متفاوت است اما از طرف دیگر همانند یوران پرشون یا اینگوار کارلسون، دو رهبر سابق سوسیال دموکرات‌ها، از طبقه‌کارگر جامعه بلند شده است.»

توماس رامبری کارشناس سیاسی رادیو سویدن، پیش‌تر گفته است که «مدیریت سندیکائی به اهمیت اتحادیه فلزکاران، ویژگی خاصی به استفان لوفن داده است و او در مذاکره و جلب نظر دیگران تبحر خاصی پیدا کرده است. این ویژگی می‌تواند در ادامه کار او به عنوان نخست‌وزیر سویدن بسیار به او کمک کند.»

خود استفان لوفن عقیده دارد که «بازگشت دوباره به ارزش‌های جامعه، رامحل غلبه بر بسیاری از مشکلات است. او از دوران کودکی خود یاد می‌کند و همبستگی زیادی که میان مردم بود، ارزش‌هایی که پایه تفکر و عقیده او برای سوسیال دموکراسی شد.

جامعه‌ای که در آن مردم به فکر هم هستند و به هم کمک می‌کنند، جامعه‌ای نیرومند و قوی‌ست، کودکی من این امر را ثابت می‌کند. مادرم توانائی نگهداری از من را نداشت، اما جامعه من را به حال خودم رها نکرد، خانواده‌ای پیدا

شد که من را به فرزندخواندگی پذیرفت و دولت هم به این خانواده که خود هم فقیر بودند کمک مالی کرد تا بتواند از یک کودک دیگر هم نگهداری کند.»

حزب سوسیال دموکرات سویدن یکی از قدیمی‌ترین احزاب این کشور است. در سال ۱۸۸۹ حزب سوسیال دموکرات کارگری سویدن (SAP) تشکیل شد. پس از آن که تا چند سال حزب تنها یک نماینده در پارلمان داشت، به سرعت با تکیه بر سیاست‌های چپ و ترقی خواهانه، تعداد کرسی‌های بیش‌تری را کسب کرد.

همان‌طور که اشاره شد، در ۱۹۱۱ برای اولین بار انتخابات پارلمان با رای همگانی (مردان - زنان هنوز حق رای نداشتند) برگزار شد، و حزب سوسیال دموکرات ۶۴ کرسی از مجموع ۲۳۰ کرسی پارلمان را اشغال کرد. پایه‌های دولت رفاه و سیستم بیمه همگانی در سویدن از دهه‌ی ۱۹۱۰ ریخته شده بود. این بیمه اجتماعی دو جنبه مهم داشت، یکی شمول همگانی (یعنی تمام جمعیت را پوشش می‌داد)، و دیگری جبران از دست دادن درآمد. بیمه‌بازنشستگی همگانی نیز در ۱۹۱۳ بنیان گذاشته شد، و این اولین بیمه سراسری بازنشستگی و از کارافتادگی در جهان بود، و همه‌کسانی را که به سن ۶۷ سالگی رسیده، و یا از کار افتاده بودند، پوشش می‌داد. از ۱۹۱۴ بزرگترین حزب ریکسداگ (پارلمان) شد؛ موقعیتی که تا کنون حفظ شده است. بیمه سوانح کار که تمامی نیروی کار را در بر می‌گرفت نیز در ۱۹۱۶ به تصویب رسید و از پیشرفته‌ترین پوشش‌های بیمه اجتماعی در جهان بوده است.

در سال ۱۹۱۷ به دنبال انقلاب اکتبر و اختلاف نظر بین کادرهای سوسیال دموکرات در مورد آن، بخش جوانان و جناح طرفدار بلشویک‌ها انشعاب کردند و «حزب سوسیال دموکرات چپ سویدن» را به وجود آوردند. در چارچوب سیاست‌های کمینترن در ۱۹۲۱ این جریان به «حزب کمونیست سویدن» (SKP) تغییر نام داد، و «ضدانقلابیون»، یعنی مخالفین کمینترن، از حزب اخراج شدند.

انشعاب چپ همان سیاستی بود که در دیگر احزاب سوسیال دموکرات نیز روی داد و جناح راست حزب را تقویت کرد. حزب کمونیست به تبعیت از دستور کمینترن و این تر استالین که سوسیال دموکرات‌ها از فاشیست‌ها خطرناک‌ترند، در آغاز با حزب سوسیال دموکرات به مقابله می‌پرداخت. در ۱۹۲۹ باز به دنبال دستور کمینترن نسبت به اخراج بخش دیگری از رهبران حزب، انشعاب دیگری در این حزب صورت گرفت و اخراجی‌ها «حزب سوسیالیست سویدن» را به وجود آوردند، که تا مدتی فعال بود. با نزدیک شدن جنگ جهانی دوم و تغییر سیاست کمینترن، حزب در طول جنگ و بعد از آن در پارلمان از دولت اقلیت حزب سوسیال دموکرات حمایت می‌کرد. در سال‌های بعد نیز گروهی از مائونیست‌ها هم «اتحادیه کمونیست - مارکسیست - لنینیست» را ایجاد کردند که تا مدتی فعالیت داشت.

با وجود انشعاب‌های متعدد در احزاب چپ، حزب سوسیال دموکرات کماکان بزرگترین حزب پارلمان باقی ماند. اوج موفقیت این حزب بین دهه‌های ۱۹۳۰ تا ۱۹۸۰ بود، که به‌طور متوسط بیش از ۴۵ درصد آرا را به خود اختصاص می‌داد، و از ۱۹۳۲ تا ۱۹۷۶، به‌جز یک دوره کوتاه چندماهه دولت سویدن را اداره می‌کرد.

یکی از ویژگی‌های سیاسی سویدن این است که سیستم انتخاباتی سویدن، سیستم نمایندگی نسبی است که بر خلاف سیستم انتخاباتی اکثریت-محور، امکان ورود احزاب کوچک‌تر را به پارلمان می‌دهد، و به دلیل وجود این احزاب متعدد، امکان این که یک حزب اکثریت کرسی‌ها را در اختیار گیرد، بسیار محدود است. حزبی که بیش‌ترین رای را دارد یا ناچار به تشکیل دولت ائتلافی می‌شود، و یا با حمایت ضمنی پاره‌ای احزاب دولت اقلیت تشکیل می‌دهد. با وجود این مدل انتخاباتی، حزب سوسیال دموکرات سویدن، علاوه بر کسب آرای بالای ۴۰ درصد، در دو دوره متفاوت، دولت اکثریت تشکیل داد: یک بار در ۱۹۴۰، در دوران جنگ جهانی دوم که سویدن در آن باز بی‌طرف

مانده بود و خواست همگانی این بود که بهتر است تنها یک حزب حاکم باشد، و بار دیگر در ۱۹۶۸ که به خاطر جو ضدکمونیستی به دلیل حمله شوروی به چکسلواکی، آرای حزب کمونیست سویدن سخت افت کرده بود، و سوسیال‌دموکرات‌ها بیش از ۵۰ درصد رای آورده بودند. در واقع آرای حزب کمونیست به آرای سوسیال‌دموکرات‌ها افزوده شده بود.

بی‌طرف ماندن سویدن در جنگ جهانی دوم بسیاری را خشمگین کرده بود و آن سیاست را به‌نوعی حمایت از فاشیسم قلمداد کردند. به خصوص دولت وقت سویدن، حتی امکان استفاده از فضای زمینی و هوایی خود را برای تردد متفقین ممنوع کرده بود، تا از حملات المان و متحدانش در امان بماند. از آن جالب توجه‌تر، در طول جنگ به المان نازی فولاد هم می‌فروخت و رابطه نزدیکی با دولت‌نازی داشت. همچنین، به خواست المان‌ها محدودیت‌هایی برای فعالیت‌های حزب کمونیست سویدن که تنها حزبی بود که از فعالیت‌های شوروی در جنگ حمایت می‌کرد، به‌وجود آورده بود.

در نتیجه پس از جنگ امکانات تولیدی و زیرساخت‌های آسیب‌ندید سویدن، آن کشور را در موقعیت مناسبی قرار داده بود.

مهم‌تر آن‌که سویدن از امکانات طرح مارشال برای بازسازی اروپا نیز بهره‌مند شد. فضای بعد از جنگ جهانی دوم، برای همه احزاب سوسیال‌دموکرات اروپا دورانی طلائی به حساب می‌آمد، چرا که رونق اقتصادی و امکانات وسیع سرمایه‌گذاری‌های تولیدی و زیرساختی، این امکان را به این احزاب می‌داد که برنامه‌های تامین اجتماعی و سیاست‌های سوسیال‌دموکراتیک را به پیش برند.

اما با شروع بحران و به‌ویژه با شروع سیاست‌های نولیبرالی در اواخر دهه ۱۹۷۰ و دهه ۱۹۸۰ در عرصه جهانی، این احزاب از جمله حزب سوسیال‌دموکرات سویدن با مشکلات فزاینده‌ای روبه‌رو شدند.

حضور در اقتصاد جهانی سرمایه‌داری، و سیاست‌های نهادهای بین‌المللی سرمایه نیز محدودیت‌های بیش‌تری را برای سیاست‌های ترقی‌خواهانه سوسیال‌دموکرات‌ها به وجود آورد، به طوری که پاره‌ای از آن سیاست‌ها به طور جدی زیر سؤال رفتند.

حزب سوسیال‌دموکرات سویدن، حزبی که در سال ۱۹۴۵ اعضایش به ۵۵۰ هزار نفر رسیده بود، در ۱۹۹۰ بیش از یک میلیون عضو داشت، با تغییر سیاست‌ها تعداد زیادی از اعضای خود را از دست داد و در اواخر دهه‌ی نود، در ۱۹۹۹، اعضای حزب به ۱۷۷ هزار نفر کاهش یافت. در ۲۰۰۳ این رقم به ۱۵۲ هزار نفر رسید.

با هجوم جهانی نولیبرالیسم، و بحران نفت سویدن نیز صدمه دید و مسائل پرداخت هزینه‌های دولت را همراه با بحران اقتصادی بعدی به دنبال داشت. به همین دلیل سیاست حزب سوسیال‌دموکرات رو به تغییر گذاشت. از آن تاریخ، سیاست کلی سویدن بین چپ میانه و راست میانه در نوسان بوده است. در ۱۹۷۶ حزب سوسیال‌دموکرات از ائتلاف احزاب راست میانه متشکل از «حزب مرکز»، «حزب میانه‌رو»، و «حزب لیبرال» شکست خورد، و در انتخابات بعدی در ۱۹۷۹ نیز ائتلاف راست میانه (ضمن خروج حزب میانه‌رو از آن) در دولت سویدن باقی ماند. در انتخابات ۱۹۸۲ احزاب راست میانه شکست خوردند و سوسیال‌دموکرات‌ها دولت اقلیت تشکیل دادند؛ نیز در دو انتخابات بعدی در ۱۹۸۵ و ۱۹۸۸ نیز در دولت باقی ماندند. به قتل رسیدن اولوف پالمه، برجسته‌ترین و سرشناس‌ترین رهبر حزب سوسیال‌دموکرات سویدن در ۱۹۸۶، به این حزب صدمه جدی زد. عدم موفقیت سوسیال‌دموکرات‌ها در این دو دوره و کاهش هزینه‌های خدمات دولتی، سبب شد که در انتخابات بعدی در ۱۹۹۱ ائتلاف راست‌میانه که حال «حزب دموکرات مسیحی» نیز به آن اضافه شده بود، سوسیال‌دموکرات‌ها و نیروهای متعلق به

چپ میانه را شکست داده و توانستند دولت تشکیل دهند. در انتخابات بعدی در ۱۹۹۴ تعادل قدرت به نفع چپ میانه چرخید، و در انتخابات‌های بعدی در ۱۹۹۸ و ۲۰۰۲، سوسیال‌دموکرات‌ها با حمایت حزب چپ و حزب سبز دولت اقلیت تشکیل دادند. اما در ۲۰۰۶ ائتلاف راست میانه با هر چهار حزب مجدداً تشکیل دولت داد. در انتخابات بعدی در سال ۲۰۱۰ این ائتلاف مجدداً چپ میانه را شکست داد، اما نتوانست اکثریت به‌دست آورد. در همین سال برای اولین بار یک حزب راست افراطی، «حزب دموکرات‌های سویدن» وارد پارلمان شد. در پی بحران درون حزبی و از دست رفتن اعتبار حزب سوسیال‌دموکرات، رهبر آن در ۲۰۱۲ استعفا کرد.

در انتخابات ۲۰۱۴ سوسیال‌دموکرات‌ها برای اولین بار با حزب سبز ائتلاف کردند و موفق شدند با جلب حمایت ضمنی حزب چپ، دولت اقلیت ائتلافی تشکیل دهند. در آخرین انتخابات در ۲۰۱۸ نیز بار دیگر در ائتلاف با حزب سبز، اما این بار با جلب حمایت حزب لیبرال و حزب میانه، دولت اقلیت را حفظ کردند. این در شرایطی بود که راست‌های افراطی و ضد مهاجر بیش از ۱۷ درصد آرا را به خود اختصاص دادند، در حالی که حزب سوسیال‌دموکرات تنها ۲۸ درصد رای آورد، که پائین‌ترین میزان در یک‌صد ساله گذشته بود.

در انتخابات پارلمان سال ۲۰۱۸ تعداد ۸۷/۲ درصد از افرادی که حق رای داشتند در رای‌گیری شرکت کردند. احزاب پارلمانی و تعداد نمایندگان آن‌ها، عبارتند از:

انتخابات سراسری سویدن در روز یکشنبه ۹ سپتامبر ۲۰۱۸ برگزار شد. در این انتخابات اعضای پارلمان نهاد قانون‌گذاری ملی و عالی‌ترین نهاد تصمیم‌گیری این کشور انتخاب شدند که بعداً نخست‌وزیر را انتخاب کردند. بعد از این انتخابات هیچ‌کدام از احزاب موفق به کسب اکثریت مطلق آرا نشد. همچنین کسب توافق برای ایجاد ائتلاف صاحب اکثریت نشد تا ۱۸ ژانویه ۲۰۱۹ به طول انجامید که در این مدت دولت پیشین به طور موقت اداره کشور را برعهده داشت.

رئیس پارلمان آندریاس نورلین ساعت‌ها پس از رای‌گیری اعلام کرد که با نمایندگان ستاد انتخابات در مورد برگزاری یک انتخابات بالقوه فوق‌العاده ملاقات خواهد کرد. وی همچنین اظهار داشت که او در تعطیلات آخر هفته مذاکره می‌کند و مرحله بعدی فرایند تشکیل دولت را در هفته آینده ارائه خواهد کرد. پس از توافق میان سوسیال‌دموکرات‌ها، سبزها، لیبرال‌ها و حزب مرکز، در ۱۸ ژانویه ۲۰۱۹ لوفن به عنوان نخست‌وزیر دوباره انتخاب شد. و پس از آن حزب چپ موافقت کرد که از دادن رای منفی به لوفن خودداری خواهد کرد.

در حال حاضر و پس از انتخابات ۲۰۱۸ تنها یک کرسی پارلمانی اختلاف دو بلوک سیاسی است. در حال حاضر بلوک راست دارای ۱۴۴ و بلوک چپ دارای ۱۴۳ کرسی پارلمانی است. دموکرات‌های سویدن نیز ۶۳ کرسی پارلمان را در اختیار خود گرفته‌اند که ۱۳ کرسی بیش‌تر از انتخابات قبلی در سال ۲۰۱۴ است. حزب سوسیال‌دموکرات با ۲۸/۴ درصد، موقعیت خود را به عنوان بزرگ‌ترین حزب سیاسی سویدن حفظ کرده است، اما هم‌زمان یکی از فاجعه‌بارترین انتخابات تاریخ موجودیت خود را تجربه کرد. حزب مدرات با ۱۹/۸ درصد، موقعیت خود را به عنوان دومین حزب بزرگ سیاسی کشور و نیز بزرگ‌ترین حزب بلوک راست و اتحاد آلیانس حفظ کرد، اما حدود ۴ درصد از آرای خود را از دست داده است. حزب دموکرات‌های سویدن با ۱۷/۶ درصد، آرای خود را در مقایسه با انتخابات گذشته به طرز قابل ملاحظه‌ای افزایش داد و با ۵ درصد افزایش، بیش‌ترین افزایش آرای یک حزب سیاسی در انتخابات ۲۰۱۸ را به نام خود ثبت نمود. این حزب اکنون با ۶۲ کرسی پارلمانی خود تبدیل به وزنه تعیین‌کننده باز هم سنگین‌تری در رای‌گیری‌های پارلمانی و تصمیم‌گیری‌های سیاسی کشور شده است.

در حال حاضر، بلوک قرمز-سبز با جمعاً ۴۰/۶ درصد آرا در مقایسه با ۴۰/۳ درصد آرای بلوک آبی بزرگترین بلوک سیاسی سویدن است، اما کماکان دارای اکثریت پارلمانی نیست.

سویدن در سطح جهانی دارای یکی از بالاترین رتبه‌ها از نظر میزان شرکت شهروندان در انتخابات است. در انتخابات سال ۱۹۷۵ سویدن ۹۱/۸ درصد از شهروندان دارای حق رای در انتخابات شرکت کردند که رکورد این کشور به شمار می‌رود. در انتخابات سال ۲۰۱۴، ۸۵/۸ درصد از شهروندان دارای حق رای در انتخابات شرکت کردند. بر اساس یک بررسی که در سال ۲۰۱۴ در رابطه با میزان شرکت شهروندان در آخرین انتخابات در ۲۸ کشور اتحادیه اروپا صورت گرفت سویدن رتبه پنجم در اتحادیه اروپا را به خود اختصاص داد. اما میزان شرکت در انتخابات با توجه به مناطق مختلف سویدن به طرز قابل توجهی متفاوت است.

اگرچه مهم‌ترین صحنه سیاسی سویدن پارلمان این کشور است که هدف احزاب گذشتن از حد نصاب ۴ درصدی و ورود به آن است، اما همه احزاب این کشور با هدف ورود به پارلمان وارد صحنه نمی‌شوند. بسیاری از احزاب با فعالیت در سطح محلی و برای تحقق اهدافی که برای شهروندان محلی دارای اهمیت هستند وارد صحنه شده و به موفقیت می‌رسند. در بسیاری از شهرهای دیگر سویدن نیز احزاب محلی وجود دارند که با مطرح کردن موضوعات مهم برای شهروندان آن منطقه جغرافیایی به قدرت می‌رسند، اگرچه در سطح ملی احزابی ناشناس هستند و حضوری در پارلمان ندارند.

از نکات قابل توجهی که در سیستم سیاسی سویدن وجود دارد چگونگی انتخاب رئیس قوه مجریه یعنی نخست وزیر است. پس از انتخابات و تشکیل نخستین جلسه پارلمان، رئیس پارلمان پس از مشورت با احزاب فردی را که می‌تواند به عنوان نخست وزیر دولت را تشکیل دهند پیشنهاد می‌کند. اگر بیش از نیمی از نمایندگان پارلمان به پیشنهاد ارائه شده رای مخالف، آن پیشنهاد برای تعیین نخست وزیر قابل اجرا نخواهد بود. در این صورت رئیس پارلمان بار دیگر پس از مشورت با احزاب پیشنهاد جدیدی جهت به رای گذاشتن در پارلمان ارائه می‌کند. اگر این پروسه چهار بار تکرار شود و در هر چهار بار بیش از نیمی از نمایندگان پارلمان به هر پیشنهاد ارائه شده جهت تعیین نخست وزیر رای منفی بدهند پروسه متوقف خواهد شد و باید یک انتخابات جدید تا حداکثر سه ماه برگزار شود. به این ترتیب تصمیم یک حزب یا نماینده پارلمان برای بر زمین گذاشتن رای خود می‌تواند نتیجه تعیین‌کننده برای تشکیل دولت و انتخاب نخست وزیر داشته باشد.

در حال حاضر ۸ حزب سیاسی در پارلمان سویدن حضور دارند که به دو بلوک سیاسی تقسیم می‌شوند. بلوک آبی و بلوک قرمز-سبز. بلوک آبی به چهار حزب راست‌گرای پارلمان اطلاق می‌شود که به ترتیب بزرگی عبارتند از حزب مدرات (میانه رو)، حزب سنتر (مرکز)، حزب لیبرال و حزب دموکرات مسیحی. این چهار حزب در ائتلافی که به «اتحاد آلیانس» مشهور است طیف راست پارلمان را تشکیل می‌دهند و همواره با رنگ آبی مشخص می‌شوند. بلوک قرمز-سبز به احزاب سوسیال دموکرات و چپ‌گرای پارلمان اطلاق می‌شود که به ترتیب بزرگی عبارتند از حزب سوسیال دموکرات، حزب چپ و حزب محیط زیست. این سه حزب به «قرمز-سبزها» مشهورند و همواره با رنگ قرمز مشخص می‌شوند.

در پارلمان سویدن حزب دیگری نیز وجود دارد که به هیچ کدام از این دو بلوک سیاسی تعلق ندارد. حزب دموکرات‌های سویدن که خود را عضو بلوک دیگری تحت عنوان بلوک «کنسرواتیو» می‌داند. این حزب یک حزب نژادپرست و خارجی‌ستیز است. هرچند که اعضای خارجی از جمله ایرانی دارد. این حزب اگرچه یک حزب تنه‌است اما از آنجائی که نه احزاب بلوک راست و نه احزاب بلوک چپ در پارلمان اکثریت ندارند حزب دموکرات

های سویدن که به عنوان وزنه تعیین‌کننده در تصمیمات پارلمان قدرت زیادی را به خود اختصاص می‌دهد. قدرت گرفتن حزب دمکرات‌های سویدن به همین دلیل یکی از مهم‌ترین موضوعات مورد بحث در جریان انتخابات ۲۰۱۸ بود. حزب دمکرات‌های سویدن در انتخابات چهار سال پیش ۱۲/۶ درصد آرا را به خود اختصاص داده بود.

البته هر کسی می‌تواند در سویدن حزب تشکیل داده و در انتخابات شرکت کند. حتی نیازی به ثبت حزب نیز وجود ندارد و کافی است که برگه‌های انتخاباتی چاپ گردد و از مردم درخواست شود که به آن حزب رای بدهند. در صورت علاقه و به صورت داوطلبانه می‌توان حزب خود را تحت شرایطی به ثبت رساند. برخی از این احزاب در انتخابات سال‌های گذشته که آرای اندکی را نیز نصیب خود نمودند برای مثال عبارت بودند از «حزب عشق و عاشقی»، «حزب مجردان»، «حزب سگ بهترین دوست انسان»، «حزب وایکینگ‌ها»، «حزب پاپانول»، «حزب فوتبال» و ...

به‌طور کلی، حزب سوسیال‌دموکرات سویدن با وجود همه‌نوسانات و راست‌روی‌ها، با توجه به مدت زمان‌هایی که قدرت دولتی را در دست داشته، موفق‌ترین حزب سوسیال دموکرات جهان و به نوعی موفق‌ترین حزب سیاسی در جهان بوده که از طریق دموکراتیک سیاست‌های خود را به پیش برده است. با آن‌که در سال‌های اخیر، پایه‌های اجتماعی آن ضعیف‌تر شده و از برنامه‌های اولیه خود دور شده، اما کماکان این حزب مهم‌ترین و بزرگ‌ترین حزب سیاسی سویدن باقی مانده است.

در دهه‌های اخیر با افزایش نرخ تورم، بدهی‌های دولت و تولید ناخالص داخلی، شاخص‌هایی بودند که نتوانستند رضایت مردم سویدن را تأمین کنند. بنابراین بسیاری از این مردم و حتی سیاستمداران چپ‌گشورهای مختلف، اقتصاد سویدن را الگویی مناسب برای موفقیت سیستم‌های اقتصادی سوسیالیستی مثال زده‌اند، همانند باورهای ست که در بین برخی سازمان‌های چپ ایرانی نیز وجود دارد.

جامعه سویدن در دهه‌های ۷۰ و ۸۰ میلادی به سیاست‌های سوسیالیستی گرایش داشت. اما اجرای این سیاست‌ها چندان سهل و ساده نبود به طوری که صدای اعتراض بسیاری از اعضا و طرفداران حزب سوسیال دموکرات را نیز در آورده بود. با گذر شدن حرکت اقتصاد سویدن در دهه ۸۰ و بحرانی شدن اوضاع در ابتدای دهه ۹۰ اقتصاد سویدن با اجماعی سیاسی به سمت آزادسازی تغییر مسیر داد. کاهش مداخله دولت، خصوصی‌سازی بخش آموزش و بهداشت و صندوق‌های بازنشستگی قدم‌های بزرگی بودند که دولت سویدن به سمت اقتصاد بازار آزاد برداشت. این تغییر مسیر هم در آمار و هم در کیفیت زندگی مردم را تغییر داد. وضعیت رفاهی امروز سویدن که به شدت پائین آمده مرهون آزادسازی اقتصاد است. در واقع سویدن «سوسیالیستی» و افزایش «رفاه» بیش از آن‌که یک واقعیت باشد افسانه‌ای ساخته بود.

برخی‌ها به اشتباه سویدن را بهشت «سوسیالیست»‌ها معرفی می‌کردند. اما در واقعیت اقتصاد سویدن هرگز سوسیالیستی نبوده است. اما سویدن در دوره‌ای سیاست‌های شبه‌سوسیالیستی را تجربه کرده بود. احتمالاً یکی از دلایلی که چنین باورهایی را درباره اقتصاد سویدن به‌وجود آورده که گویا سویدن کشوری سوسیالیستی است، سیاست‌های اقتصادی و سیستم مالیاتی سویدن است.

هنوز هم حزب چپ سویدن بر این باور است که دولت باید از سرمایه‌داران مالیات بیش‌تر بگیرد و آن را صرف هزینه‌های رفاهی کند در نتیجه چنین اقتصادی سوسیالیستی است. در حالی که مالیات کم و یا زیاد ربط مستقیمی به اقتصاد سوسیالیستی ندارد. چرا که اقتصاد سوسیالیستی نه از مالیات کم و زیاد بلکه از زاویه سازمان‌دهی اقتصاد متساوی و برابر و یکسان برای همه شهروندان مورد ارزش‌گذاری و ارزش‌یابی قرار می‌گیرد. بنابراین پرداخت

مالیات کم و زیاد توسط شهروندان، مربوط به جامعه سرمایه‌داری و مناسبات طبقاتی در جامعه سرمایه‌داری است و هیچ ربطی به اقتصاد سوسیالیستی ندارد.

با وجود این‌که درآمد مالیاتی دولت سویدن هنوز هم درآمد بالایی است اما بر خلاف سیاست‌های اقتصادی سوسیالیستی برابری طلبانه، ساختار سیستم مالیاتی با فرض گرفتن پول از سرمایه‌داران و پرداختن به کارگران و تهی‌دستان نیست. بار مالیاتی وارد شده بر دهک‌های متوسط و پائین نیز کم نیست. اتفاقاً بسیاری از شرکت‌ها بزرگ در دوره‌ها بحرانی یا مالیات نمی‌پردازند و اگر هم بپردازند بسیار ناچیز است. این به آن معناست که بیش از ۷۰ درصد بار مالیاتی بر دوش طبقه متوسط و پائین‌تر از آن قرار دارد. این موضوع کلاً با تعاریف یک جامعه سوسیالیستی مغایر و متفاوت است.

ضربه آخر به باور شبه‌سوسیالیستی بودن سویدن، رتبه این کشور در رده‌بندی اقتصادهای آزاد جهان است که هر سال بنیاد هریتیج منتشر می‌کند و از اعتبار بالایی برخوردار است. رتبه سویدن در این رده‌بندی نیز مانند تمامی شواهد ذکر شده هیچ هم‌خوانی با سوسیالیستی بودن اقتصاد سویدن ندارد. طبق آخرین رده‌بندی منتشر شده، سویدن در رتبه نوزدهمین اقتصادهای آزاد جهان قرار گرفته است و در این شاخص وضعیت بهتری نسبت به کشورهایی از جمله فنلاند، آلمان، نروژ، کره جنوبی و ژاپن دارد. اکنون بر خلاف تصورات دوران شوروی سابق، کشورهایی که شایعه‌ای هم مبنی بر سوسیالیستی بودن‌شان باشد وجود ندارد.

«برایان پالمر»، استاد انسان‌شناسی «دانشگاه اوپسالا» در سویدن گفته است: «صحبت از سویدن به‌عنوان کشور سوسیالیستی، امروز فرسنگ‌ها با واقعیت فاصله دارد. این‌جا رفم‌های لیبرالی در برخی بخش‌ها، به مراتب فراتر از ایالات متحده رفته است.»

در اثر سیاست‌های اقتصادی دولت سویدن در دهه‌های ۷۰ و ۸۰، نارضایتی عمومی نیز در این کشور افزایش یافت. با وجود دریافت مالیات‌های سنگین دولت در این دوره، بسیاری از بازنشستگان توان گذران زندگی خود را از طریق حقوق بازنشستگی نداشتند. البته الان هم ندارند. سیستم مراقبت‌های بهداشتی سویدن نیز کارآمدی خود را از دست داده بود و مردم مجبور بودند برای دریافت خدمات، ساعت‌ها در صف بایستند. شاید بتوان نقطه اوج این نارضایتی‌ها را تظاهرات ده‌ها هزار نفری مردم در استکهلم در اکتبر ۱۹۸۳ دانست. نرخ بالای تورم به همراه نرخ رشد اقتصادی پائین، شاخص‌های اصلی این دوره از اقتصاد سویدن بودند.

به‌دلیل ناکارآمدی سیاست‌های حزب حاکم و نارضایتی‌های مردم، احزاب سیاسی سویدن برای انجام اصلاحات لیبرالیستی و حرکت به سمت کاهش مداخله دولت در اقتصاد با هم متحد شدند. بسیاری از ساختارهای اقتصادی به جامانده از دهه‌های شبه‌سوسیالیستی از بین رفت و نرخ مالیات نیز کاهش یافت. پشتیبانی از خدمات عمومی آهسته‌آهسته حذف شد و خدمات بازنشستگی، بهداشتی و سیستم آموزشی در راستای خصوصی‌سازی بیش‌تر اصلاح شدند.

به‌عنوان مثال خط راه‌آهن سویدن در کنار بسیاری از انحصارات دولتی دیگر به بخش خصوصی واگذار شد. حتی سیستم بازنشستگی سویدن نیز که یکی از پایه‌های اصلی دولت رفاه سویدن بود، در اختیار بخش خصوصی قرار گرفت. به جای یک صندوق مرکزی که توسط دولت اداره می‌شد، اکنون صدها صندوق خصوصی در این بخش به فعالیت می‌پردازند. در حقیقت وقتی مردم سویدن با این حقیقت مواجه شدند که راه بدیل خصوصی‌سازی صندوق‌های بازنشستگی، ورشکستگی کل سیستم است، اجباراً تن به خصوصی کردن این صندوق‌ها دادند.

سیستم مراقبت‌های بهداشتی سویدن نیز که در گذشته حالت متمرکز دولتی داشت، اکنون توسط ارائه‌کنندگان خدمت و بیمه‌های خصوصی اداره می‌شود. همچنین در بخش آموزش نیز اکنون حق انتخاب مدرسه رای روالدین وجود دارد. تخمین زده می‌شود که اکنون بیش از ۵۰ درصد دبیرستان‌های سویدن به‌صورت خصوصی اداره می‌شوند. همچنین شواهد نشان می‌دهد رقابت به‌وجود آمده در بخش آموزش بین مدارس دولتی و خصوصی موجب بهبود کیفیت آموزش در هر دو نوع مدرسه شده است. نتایج بررسی‌ها و تحقیقات کارشناسان، حاکی از آن است که کیفیت آموزش در مدارس سویدن نسبت به گذشته به شدت پائین آمده است.

در سویدن کنونی، حتی به‌جای حضور اتحادیه‌های عمومی، اتحادیه‌های خصوصی در مذاکرات دستمزد برای کارگران و کارمندان شرکت می‌کنند و برخلاف باور عموم، قانون حداقل دستمزد در سویدن وجود ندارد. جمعیت سویدن بیش از ۱۰ میلیون نفر است که تقریباً ۷/۹ میلیون نفر آن را سویدنی‌ها تشکیل می‌دهند. این کشور با تعداد ۲۰ نفر در هر کیلومتر مربع از تراکم جمعیتی پائینی برخوردار است که بیش‌تر این جمعیت نیز در مرکز و جنوب سویدن مستقر هستند.

سال ۱۹۲۱ آغاز قطعی دموکراسی در سویدن محسوب می‌شود. سال ۱۹۱۹ پارلمان سویدن در مورد حق شرکت همگانی در انتخابات و آراء یک‌سان زنان و مردان تصمیم‌گیری کرد. دو سال بعد از این تصمیم اولین انتخابات پارلمان برگزار شد. در پی انتخابات سال ۱۹۲۱ پنج زن به پارلمان سویدن راه یافتند.

جمعیت شمال سویدن بسیار کم است چرا که آب و هوای سویدن در شمال این کشور خیلی مناسب نیست و یکی از علت‌هایی که مردم زیادی در جنوب سویدن زندگی می‌کنند، همین بهتر بودن آب و هوا در جنوب سویدن در مقایسه با شمال سویدن است. همچنین بیش از ۸۵ درصد جمعیت سویدن در ناحیه شهری زندگی می‌کنند. مردم سویدن به ساده‌زیستی و ساده‌پوشی اما آراسته مشهورند.

کشور سویدن از حکومت مشروطه برخوردار بوده و شاه دارد اما دربار و شاه حق دخالت در سیاست کشور را ندارند و دولت به شکل پارلمانی اداره می‌گردد. پادشاه در این کشور مقامی تشریفاتی است و کشور توسط نخست وزیر اداره می‌شود.

سویدن در حال حاضر یکی از بهترین کشورهای جهان در باب رفاه اجتماعی محسوب می‌شود هرچند که سه دهه است بسیاری از دست‌آوردهای دوره‌های گذشته در زمینه‌های بیمه‌های اجتماعی و رفاه عمومی پس گرفته شده‌اند و دولت رفاه نیز عمدتاً به تاریخ گذشته این کشور تعلق دارد.

یکی از نکاتی که در باره سویدن بسیار اهمیت دارد این است که هزینه زندگی در سویدن نسبتاً بالا است، هم‌زمان مردم سویدن از توان اقتصادی بالایی برخوردارند. البته هزینه زندگی در سویدن در هر شهری ممکن است با دیگر شهرها متفاوت باشد.

دور ماندن سویدن از آثار مخرب جنگ‌های جهانی و نیاز کشورهای اروپایی به آهن و الوار و کاغذ و محصولات صنعتی سویدن موجب گردیده کشور سویدن از مناسب‌ترین شرایط برای رشد اقتصادی پایدار برخوردار گردد. واحد پول کشور سویدن کرون بوده که البته یورو هم در این کشور در معاملات اقتصادی به کار می‌رود.

در گذشته نه چندان دور، تا اواخر قرن هجدهم میلادی، سویدن یکی از فقیرترین کشورهای اروپا بود، اما بعدها دوران رشد اقتصادی سویدن آغاز شد.

بعد از جنگ جهانی دوم، رشد اقتصادی سویدن شتاب بیشتری به خود گرفت، درآمد خالص ملی کشور بالا رفت و شکوفائی رشد اقتصادی به وجود آمد.

درآمد کشور سویدن مثل دیگر کشورهای نسبتاً کوچک صنعتی، وابسته به صادرات تولیدات صنعتی است که در حال حاضر از رشد نسبتاً بالایی در توازن بین صادرات و واردات برخوردار است.

تورم در این کشور بسیار ناچیز درصد است. ۳۵ درصد از محصولات صادراتی این کشور را ماشین‌آلات تشکیل می‌دهد و بقیه شامل وسایل نقلیه موتوری، کاغذ و مشتقات آن، چوب، محصولات آهنی و فولادی و مواد شیمیایی است که به کشورهای آلمان (۸/۹ درصد)، آمریکا (۳/۹ درصد)، انگلستان (۱/۷ درصد)، دانمارک (۹/۶ درصد)، فنلاند (۶ درصد)، فرانسه (۹/۴ درصد)، هلند (۷/۴ درصد) و بلژیک (۵/۴ درصد) صادر می‌شود.

یکی از نکاتی که در رابطه با سویدن مهم است، آب و هوای آن غالباً در روحیه مردم سویدن تأثیر گذار بوده و مردم سویدن مردمی معمولاً دیرجوش هستند. در کل روحیه آن‌ها روحیه سردی است و خیلی دیر به اشخاص نزدیک می‌شوند، اما عمدتاً خوب و مهربانی هستند.

آب و هوا در داخل سویدن متفاوت است. تابستان سویدن با روشنی هوا شناخته می‌شود. بدین جهت سویدن و همچنین نروژ به کشور آفتاب نیمه‌شب مشهور هستند که البته این شهرت مربوط به شهرهای شمالی کشور سویدن و نروژ است.

همین پدیده و بسیار از مناظر زیبای سویدن این کشور را به کشوری با طبیعتی زیبا و مناطق دیدنی تبدیل کرده است.

طبق آمار سال ۲۰۰۸ سویدن بین ۳ کشور برتر جهان در زمینه رعایت تساوی حقوق زن و مرد قرار می‌گیرد. اصلی‌ترین سرمایه کشور سویدن نیروی انسانی تحصیل کرده آن است. همین امر سویدن را به یکی از مقاصد دانشجویان جهت تحصیل با اخذ ویزای تحصیلی تبدیل نموده است به طوری که بسیار از ایرانیان در سویدن در دانشگاه‌های سویدن مشغول به ادامه تحصیل هستند.

مسکن به عنوان مسأله کلیدی در برنامه‌ریزی شهری سویدن و همچنین مسأله مهمی از دیدگاه‌های احزاب سیاسی، است که باعث شده بعد از انقلاب صنعتی، سویدن هم مانند ژاپن و درست هم‌زمان با این کشور از یک جامعه راکد روستائی به یک جامعه صنعتی پر جنب و جوش تغییر کند. و این خود انگیزه و هدفی شد برای حرکت سریع به سوی نوسازی و توسعه جهان شهرنشینی و این امر لازمه اقداماتی است که دولت سویدن در جهت برنامه‌ریزی مسکن انجام می‌دهد، کنترل قیمت زمین، تنظیم امور مربوط به زمین و ازدیاد عرضه و تعدیل و تثبیت قیمت است که باعث بروز عوامل عمده تولید و تامین رفاه عمومی و اجتماعی و ایجاد موجبات حفظ و بهره‌برداری هر چه صحیح‌تر وسیع‌تر از اراضی و همچنین در جهت تامین مسکن و تاسیسات عمومی در ارتباط با زمین شهری در سویدن اتخاذ گردیده است. تجربه سویدن در زمینه راهکارهایی که باعث افزایش قدرت برای در اختیار گرفتن زمین و ذخیره‌سازی گسترده زمین توسط شهرداری در بازار زمین شهری در ثابت نگه داشتن قیمت زمین شهری و پیش‌برد توسعه و گسترش شهر که پیامد اصلی دیگر این تحول برای برنامه‌ریزی شهری در سویدن این بود که مسأله مسکن اقشار کم درآمد و به خصوص کارگران (سندیکائی) به عنوان یک مسأله جدی مورد توجه قرار گرفت و شهرداری خود را موظف دید که برای رفع این مسأله اقدام کند و باعث ایجاد مسکن‌های مختلف و به تدریج مسأله مسکن به یکی از مسائل محوری برنامه‌ریزی شهری تبدیل شد. و این اقدامات در سویدن موثر واقع شده است.

اجاره خانه در سویدن به دو نوع مختلف امکان‌پذیر است. نوع اول آن که اصطلاحاً به قرارداد آن قرارداد دست اول می‌گویند. قرارداد دست اول به این معنا است که فرد مستقیماً از شرکت خانه، خانه را اجاره می‌کند.

نوع دیگری که خانه را در سویدن اجاره می‌دهند و به قرارداد دست دوم معروف است. اجاره مستاجر به مستاجر دیگری است که دارای نکاتی می‌باشد. باید بسیار دقت داشته باشید در هنگام اجاره خانه به این صورت با مشکل در آینده مواجه نشوید. و حتما با شرکت خانه مربوطه در ارتباط باشید.

برای گرفتن خانه دست اول باید در شرکت خانه‌ها ثبت نام کنید و در صف اجاره خانه قرار بگیرید. مبلغی که هر شهروند سویدنی به عنوان اجاره خانه در سویدن پرداخت می‌کند شامل هزینه آب، استفاده از ماشین لباس‌شوئی، هزینه نظافت ساختمان و هزینه جمع‌آوری زباله‌ها است. البته در هر شرکت خانه پرداخت اجاره شامل موارد دیگری نیز می‌شود که ممکن است بعضی شرکت خانه‌ها هزینه برق و اشتراک کانال‌های تلویزیونی را نیز در بر بگیرد.

در پایان شایان ذکر است که سال ۱۹۲۱ آغاز قطعی دموکراسی در سویدن محسوب می‌شود. سال ۱۹۱۹ پارلمان سویدن در مورد حق شرکت همگانی در انتخابات و آراء یک‌سان زنان و مردان تصمیم‌گیری کرد. دو سال بعد از این تصمیم اولین انتخابات پارلمان برگزار شد. در پی انتخابات سال ۱۹۲۱ پنج زن به پارلمان سویدن راه یافتند. برای نخستین در تاریخ سویدن بار است که یک دولت رای عدم اعتماد می‌گیرد. پیش از این پارلمان سویدن در طول تاریخ سیاسی این کشور ۱۱ بار دیگر برای جلب رای عدم اعتماد به نخست وزیر تلاش کرده بود که تا کنون تمامی این تلاش‌ها ناکام مانده بود.

اندریاس نورلین گفت: استعفان لوفن را مامور کردم تا شرایط تشکیل دولتی را بررسی کند که در پارلمان قابل قبول باشد. اکنون استعفان لوفن تا روز دوشنبه هفته آینده فرصت دارد تا نتیجه را به رئیس پارلمان اعلام کند. رئیس پارلمان در ادامه تصریح کرد که اگر استعفان لوفن تا زمان تعیین شده اعلام کند که آماده تشکیل دولت است، پس از ظهر همان روز او را به عنوان نخست وزیر نامزد خواهد کرد و در این زمینه در پارلمان ممکن است به روزهای چهارشنبه و یا هم پنج‌شنبه هفته آینده رای‌گیری شود.

لوفن که پیش‌تر یک فعال سندیکائی صنعت فولاد سویدن بود، از سال ۲۰۱۴ به عنوان نخست وزیر در راس قدرت اجرائی این کشور قرار دارد. وی از ژانویه ۲۰۱۹ و پس از چهار ماه مذاکره که پس از انتخابات ۲۰۱۸ آغاز شده بود موفق شد دولتی را با گرایش میانه با حضور سوسیال دموکرات‌ها و سبزها، جلب حمایت دو حزب میانه‌رو و لیبرال و کسب نظر مساعد حزب چپ تشکیل دهد.

دولت لوفن تا اطلاع ثانوی و اکنون به عنوان دولت موقت اداره امور کشور را بر عهده خواهد داشت. در پارلمان کنونی، طرف‌های متمایل به بلوک چپ و بلوک راست میانه هر کدام حدود ۴۰ درصد آراء را در اختیار دارند. هیچ یک از طرفین نمی‌خواهند با حزب «دموکرات‌های سویدن» که یک حزب نژادپرست و راست گرای افراطی تلقی می‌شود، همکاری کنند.

اکنون باید منتظر بمانیم و ببینیم این بحران چگونه خاتمه خواهد یافت. در هر صورت پس از آن‌که رهبر حزب مودرات از تشکیل دولت دست کشید رئیس پارلمان اندریاس نورلین به استعفان لوفن ماموریت داد تا امکان تشکیل دولت را فراهم کند.

اما از هم اکنون می‌توان پیش‌بینی کرد که لوفن، که بزرگ‌ترین حزب سویدن با ۱۰۰ کرسی از ۳۴۹ کرسی پارلمان را در اختیار دارد، مجدداً موفق به تشکیل دولت گردد اما چنین دولتی احتمالا ضعیف‌تر از دولت قبلی او خواهد شد. انتخابات بعدی در سویدن در ۱۱ سپتامبر ۲۰۲۲ برگزار می‌شود.

شنبه دوازدهم تیر [سرطان] ۱۴۰۰ - سوم جولای ۲۰۲۱